

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Zuzany Šmídové ve věci

žalobce: **STAVIMEX Praha, a.s.**, IČO 25050028,
se sídlem Praha 8, Voctářova 109/12,
zastoupen JUDr. Mojmírem Přívarou, advokátem,
se sídlem Plzeň, Kovářská 1253/4,

proti

žalovanému: **HLAVNÍ MĚSTO PRAHA**, IČO 00064581,
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2,
zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem,
se sídlem Praha 1, Na Příkopě 853/12,

o určení neoprávněnosti výpovědi z nájmu

k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. září 2025, č. j. 15 C 172/2023-63,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se** ve výroku II. **mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 500 Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce žalovaného.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 300 Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením zastavil soud I. stupně řízení ve věci podle § 96 odst. 1, 2 o. s. ř. s tím, že žalobce vzal žalobu v celém rozsahu zpět (výrok I.). Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Dále soud I. stupně rozhodl, že žalobci bude po právní moci usnesení vrácena poměrná část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (výrok III.).
2. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky odůvodnil soud I. stupně stručně pouze odkazem na ustanovení § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno.
3. Proti tomuto usnesení podal žalovaný dne 7. 10. 2025 včasné a přípustné odvolání, které směřovalo pouze proti výroku II. o nákladech řízení. K výzvě soudu I. stupně žalovaný toto odvolání ještě doplnil podáním ze dne 16. 10. 2025.
4. Žalovaný zejména namítl, že soud I. stupně pochybil, pokud rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení, kdy správně mělo dojít k tomu závěru, že žalobce svým postupem, tedy zpětvzetím žaloby bez udání důvodu, zavinil zastavení řízení. Podle názoru žalovaného by tak měl být žalobce povinen zaplatit náklady řízení žalovanému na základě ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř.
5. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že byl v řízení zastoupen advokátem. Zastoupení advokátní kanceláří bylo podle názoru odvolatele ve věci objektivně odůvodněno, účelné a odpovídá též principu rovnosti účastníků v soudním řízení. Žalovanému tak podle jeho názoru náleží plná náhrada nákladů soudního řízení za zastoupení advokátem, a to podle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby a rovněž paušální náhrada hotových výdajů

Shodu s prvopisem potvrzuje E.B.

podle § 13 odst. 3 téhož předpisu a 21 % DPH. Odvolatel současně popřel, že by se účastníci řízení předem dohodli na tom, že nebudou vzájemně požadovat náhradu nákladů řízení, jak uvedl žalobce ve svém podání ze dne 16. 9. 2025.

6. S tímto podstatným odůvodněním žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení ve výroku II. změnil tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 13 915 Kč. Současně požadoval náhradu nákladů řízení odvolacího.
7. Žalobce se ve vyjádření k odvolání žalovaného ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, který o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že si je každý ponese ze svého. K tomu žalobce vysvětlil, že oba účastníci se dohodli ještě před tím, než došlo ke zpětvzetí žaloby, že k předmětným pozemkům bude uzavřena nová nájemní smlouva. Součástí dohody byly též náklady řízení. Tuto dohodu však žalobce nemůže prokázat, neboť zazněla pouze při ústním jednání ohledně uzavření nové nájemní smlouvy. Zároveň žalobce zdůraznil, že i v případě procesního úspěchu žalovaného by měl soud postupovat v souladu s ustálenou judikaturou a u žalovaného presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení k tomu, aby se před soudem hájil sám.
8. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle ustanovení § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. Odvolací jednání nebylo třeba nařizovat /§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř./. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je částečně důvodné.
9. Z obsahu spisu se podává, že předmětem řízení bylo určení neoprávněnosti výpovědi, která byla žalobci udělena z nájemní smlouvy. Předmětem nájmu byly pozemky v katastrálním území Libeň, obec Praha. Řízení bylo zahájeno návrhem došlým Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 20. 7. 2023. Ústní jednání bylo soudem I. stupně nařízeno na 26. 6. 2024. K tomuto jednání se dostavili pouze zástupci účastníků. K žádosti obou stran bylo vzápětí jednání odročeno za účelem mimosoudního vyjednávání. Ke čtení (přednesu) žaloby soud nepřistoupil. Následně Obvodní soud pro Prahu 1 nařídil další soudní rok na den 18. 9. 2024. Ani toto ústní jednání však neproběhlo, k návrhu zástupců obou stran bylo řízení ve věci přerušeno usnesením ze dne 18. 9. 2024, č. j. 15 C 172/2023-56, které nabylo právní moci dne 4. 10. 2024. Ještě před uplynutím doby jednoho roku od právní moci posledně uvedeného rozhodnutí vzal žalobce návrh na zahájení řízení zpět. Zpětvzetí žaloby učinil podáním ze dne 16. 9. 2025.
10. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř., jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen nahradit náklady řízení žalovaný.
11. V dané věci je zřejmé, že z procesního hlediska zavinil zastavení řízení žalobce, který vzal návrh na zahájení řízení zpět. Žalobcem tvrzená ústní dohoda o nákladech řízení nebyla doložena. Za této situace soud I. stupně pochybil, pokud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky podle ustanovení § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a nikoli na základě zásady úspěchu ve věci, která je vtělena do ustanovení § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.
12. Odvolací soud proto postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadené usnesení ve výroku II. změnil tak, že žalobci uložil povinnost, aby žalovanému zaplatil plnou náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.
13. Jak vysvětleno shora, předmětem řízení v dané věci bylo určení neoprávněnosti výpovědi z nájmu pozemku, kterou žalobci udělil žalovaný. Pronajímatelem předmětného pozemku bylo Hlavní město Praha. Za situace, kdy účastníkem sporu v této věci byla obec (Hlavní město Praha), není bez dalšího možné považovat náklady, vynaložené na zastoupení žalovaného advokátní kanceláří, za náklady, které by byly v občanském soudním řízení vynaloženy účelně ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Ústavní soud v této souvislosti již opakovaně vyložil, že u statutárních měst a jejich městských částí lze presumovat existenci dostatečného materiálního i personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy před soudem, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů (viz např. nález Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje E.B.

soudu ČR ze dne 23. 11. 2010, publikován pod sp. zn. III. ÚS 2984/09 či nález ze dne 13. 8. 2012, publikován pod sp. zn. II. ÚS 2396/09).

14. V případě problematiky vzniku a zániku nájemního vztahu k obecnímu pozemku se dle přesvědčení odvolacího soudu jedná o běžnou agendu statutárního města, k jejímuž obstarávání a vyřizování je příslušný magistrátní úřad dostatečně vybaven. V řízení před soudem se v této věci neřešila ani žádná zásadní právní otázka. V tomto konkrétním případě se tak v soudním řízení nevyskytlo nic, co by vyžadovalo a odůvodňovalo aktivní zastoupení žalovaného advokátní kanceláří.
15. Na základě těchto skutečností odvolací soud shledal, že náklady řízení, které žalovaný vynaložil na své zastoupení advokátem, nelze považovat za náklady účelně vynaložené. Za účelně vynaložené náklady je možné považovat pouze náklady v rozsahu paušální náhrady podle § 151 odst. 3 o. s. ř. Žalovanému tak za řízení před soudem I. stupně správně náleží paušální náhrada nákladů řízení v rozsahu pěti úkonů po 300 Kč podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Celkem 1 500 Kč.
16. Odvolací soud proto postupoval podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadené usnesení ve výroku II. změnil tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 500 Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám zástupce žalovaného.
17. Výroky I. a III. usnesení soudu I. stupně nebyly napadeny odvoláním žádného z účastníků. Zůstaly proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyly též samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).
18. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaný dosáhl procesního úspěchu i v řízení před odvolacím soudem. Náhrada odvolacích nákladů na straně žalovaného je tvořena paušální náhradou za jeden úkon ve výši 300 Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./.

Praha 24. listopadu 2025

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E.B.